

Usmiljen otrok.

V hudej zimi je uboga ženica lazila od hiže do hiže, iskáje hrane in gorkote. Vsa se je od mraza tresla. Mimo pride bogata, lepo oblečena gospá. Ženica je poprosi darú, a terdoserčna gospá se ne ozre ná-njo. To je videl nekak deček. Priteče k njej, poseže si v žep ter jej podá jedini svoj novčič. Gledal ga je od daleč gospod duhovnik, vesel dobrega otroka. Pokliče ga k sebi, ter deček pride ves boječ. „Nijsi storil zlega,“ reče duhovnik, „čemú se bojiš? Kaj si dal ženici?“ — „Samo novčič,“ odgovorí deček; „več nijsem imel.“ Duhovnik mu velí: „dobro si storil, ljubi otrok! Da umeješ, kako so taka dela po godi Bogu in ljudém, povernem ti jaz, kar si dal, ker novcev sam potrebuješ; ná!“ Dá mu gospod sreberno dvajsetíco. Deček je nij hotel vzeti, ker se mu je zdelo, da je preveč. Po daljšem prigovoru jo vzame, zahvali gospoda in odide. Duhovnik za njím gleda, kam pojde; a deček steče za ubogo starko ter jej podá tudi to dvajsetíco.

A. Z.

Kdor umé, njemu dvé.

(Serbska narodna pripovedka šaljíva.)

Bil je strije in sinovec. Reče sinovec strijcu: „hajdi strije, da ideva po svetu.“ Strije pristane ter odideta. Idóč potem doídeta človeka, vodéčega dvoje ovác na ozlíci.*) Tedaj reče sinovec strijcu: „hajdi da ukradeva to dvoje ovác.“ A strije mu odgovorí: „kako hočeva ukrasti, kadar ji vodi na ozlíci?“ A on mu reče: „lehko ukradeva; naj ukradem jaz.“ Ondaj odide poberzo naprej ter izuje jeden črévelj in ga verže na pot, kodar pojde ón z ovcama, ter se skrije kraj pota. Kadar pride ón, ki je gnal dvoje ovác, vzdigne črevelj a zopet ga odverže, govoreč: „kaj mi hoče samo jeden?“ Slišavši to sinovec poteče zopet naprej in še drugi črevelj izuje ter verže na pot in se zopet skrije. Kadar ón z ovcama zopet vidi še drugi črévelj, ondaj mu je žal, ka pervega nij vzal, ter priveže svojih dvoje ovác kraj pota za drevo in se poverne po črévelj, da bi oba sestavil. V tem se priplazi sinovec, odréši obe ovcí in odvède strijcu. Posled tega ideta dalje strije in sinovec po svetu. Idóč tako vidita človeka orjóčega njivo z dvema voloma. Tedaj reče sinovec strijcu: „hajdi da mu ukradeva jednega vola od orala!“ A strije mu odgovorí: „kako hočeva ukrasti vola izpred človeka?“ A ón reče: lehko ukradeva. Nu, pojdi na ón kamen, sédi in víči neprestano: „čudim se,“ ter kadar pride k tebi vprašat, čemu se čudiš, a ti mu reci, da se čudiš njemu, ka orje na jednom volu.“ Strije posluša sinovca, odide in séde na kamen ter ga stane kričanje: „čudim se! čudim se!“ Kadar se je uže zdelo zadosti ónemu človeku, ki je oral, poslušajoč ga, ustavi volí, odide in vpraša: „čemu se čudiš, bes te opáli!“ A on mu s kamena odgovorí: „čudim se tebi, ka orješ z jednim volom.“ A orač mu odgovorí: „ne orjem z jednim, nego z dvema.“ Tedaj se berže bolje poverne k oralu,

*) Ozlíca je štrik (Strick.)

da vidi, ali sta mu oba vola. Kadar tam, a sinovec se je uže bil priplazil in ukral vola od orala. Tako strije in sinovec odženeta vola in dvoje ovác. Idóč od tod prideta do pečine. Ondu staneta in zakoljeta ovco, odereta jo na méh in izpečeta. A kadar je bila pečena, strije reče sinovcu: „pojdiva jest.“ A sinovec mu odgovorí: „pojdeva, strije, kadar se malo ohladí; nego najpervo hajdi da se strášiva, ter kateri koga preplaši, ta da prvi začne jesti.“ Strije pristane na to, izide pred pečino ter jame strašiti: „bav! bav! bav!“ A sinovec mu odgovorí iz pečine: „ne bojim ti se jaz bavkanja; ti si, strije!“ Tedaj pride strije v pečino a sinovec izide ven ter vzame kožo zaklane ovce in jo napihni ter udri po njej s palico in víči: „joj za Boga, nijsem jaz! — Strije je.“ Strije v pečini, kadar to začuje, prepade se, misleč, da je prišel mož, kateremu sta dvoje ovác ukrala, ter na drugo stran zbeží domov brez nič, in tako sinovcu ostane vse. — Kdor umé, njemu dvé.

Poslušajte, kaj pridnost more.

Mnogo otrok znam, ki so se po več let šólali, vendar niti svojega imena prav zapisati ne uméjo. A koliko more pridnost, ako je človek pripráven, to naj vam pokaže ta povést:

Na Angleškem je živel otrok, ki se je bil brez rok poródil. Ko je malo odrastel, vadal se je pridno z nogama in s persti na nogah. Kmalu je znal jesti sè žlico in vilicami. Učil se je pozneje črevlje snažiti, konje sedlati in različna druga dela opravljati. Naučil se je tudi še pisati. Bil je naposled imovít človek, ki je ubožcem mnogo dobrega storil.

Vesele počitnice.

Drom tòm, drom tòm, drom tòm, drom tòm
Svobòdni zdaj otroci smo,
Težáv, učénja némamo;
Končála se je šola vžé,
In to nam vsem hladí sercé;
— vsem hladí sercé!

Drom tòm, drom tòm, drom tòm, drom tòm!
Domá lepó smo brez skerbí,
A to samó še malo dníj;
Ko se prikaže svet' Mihèl,
Počítek bode h koncu šél;
— bode h koncu šél!

Drom tòm, drom tòm, drom tòm, drom tòm!
Zató veselí pójmo zdáj,
Doklèr je še počitnic káj,
Da s knjigo vsak vesel' zletí
V ljubljanske pòtlej spet klopi;
— pòtlej spet klopi!